

बा० रा०

॥ १३२ ॥

॥ ९९ ॥ १०० ॥ १ ॥ २ ॥ दीप्तामशनिमिव वृक्षं चिक्षेप ॥ ३ ॥ त्रिशिरास्तमिति ॥ देवांतकाय प्रक्षिप्तं वृक्षं तत्सहायार्थमिति शेषः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥
आरूढो मेघसंकाशं वानरैर्द्रुमहोदरः ॥ वालिपुत्रं महावीर्यमभिद्रुद्राववेगवान् ॥ ९९ ॥ भ्रातृव्यसनसंतप्तस्तदा देवांतको बली ॥ आ-
दाय परिघं घोरमंगदं समभिद्रवत् ॥ १०० ॥ रथमादित्यसंकाशं युक्तं परमवाजिभिः ॥ आस्थाय त्रिशिरावीरो वालिपुत्रमथाभ्यगा-
त् ॥ १ ॥ स त्रिभिर्देवदर्पघ्नैराक्षसेन्द्रैरभिद्रुतः ॥ वृक्षमुत्पाटयामास महाविटपमंगदः ॥ २ ॥ देवांतकाय तं वीरश्चिक्षेप सहसांगदः ॥ महा-
वृक्षं महाशाखं शक्रो दीप्तामिवाशनिं ॥ ३ ॥ त्रिशिरास्तं प्रचिच्छेद शरैराशीविषोपमैः ॥ स वृक्षं कृत्तमालोक्य उत्पपात तदांगदः ॥ ४ ॥ स-
ववर्षत तो वृक्षान् शिलाश्च कपिकुंजरः ॥ तांश्च चिच्छेद संक्रुद्धस्त्रिशिरानिशितैः शरैः ॥ ५ ॥ परिघाग्रेण तान् वृक्षान् बभञ्ज समहोदरः ॥ त्रि-
शिराश्चांगदं वीरमभिद्रुद्रावसायकैः ॥ ६ ॥ गजेन समभिद्रुत्य वालिपुत्रं महोदरः ॥ जघानोरसि संक्रुद्धस्तोमरैर्वजसन्निभैः ॥ ७ ॥ दे-
वांतकश्च संक्रुद्धः परिघेण तदांगदं ॥ उपगम्याभिहत्याश्रुव्यपचक्राम वेगवान् ॥ ८ ॥ स त्रिभिर्नैर्ऋतश्रेष्ठैर्युगपत्समभिद्रुतः ॥ न विव्यथे-
महातेजा वालिपुत्रः प्रतापवान् ॥ ९ ॥ स वेगवान् महावेगं कृत्वा परमदुर्जयः ॥ तलेन समभिद्रुत्य जघानास्य महागजं ॥ १० ॥ पेततुर्न-
यने तस्य विनशासकुंजरः ॥ विषाणं चास्य निष्कृष्य वालिपुत्रो महाबलः ॥ ११ ॥ देवांतकमभिद्रुत्य ताडयामास संयुगे ॥ स विव्हल-
स्तुतेजस्वी वातोद्धूत इव द्रुमः ॥ १२ ॥ लाक्षारससवर्णं च सुसावरुधिरं महत् ॥ अथाश्वस्य महातेजाः कृच्छ्राद्देवांतको बली ॥ १३ ॥ आवि-
ध्य परिघं वेगादाजघान तदांगदं ॥ परिघाभिहतश्चापिवानरैर्द्रात्मजस्तदा ॥ १४ ॥

अस्य महागजं महोदरस्य गजं ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥

लाक्षारसेन समानो वर्णो यस्य तद्गुधिरं ॥ १३ ॥ १४ ॥

यु० कां०

॥ १३२ ॥